

ŽIVOTOPIS : Františka Vlčková (*2.1.1934)

Františka Vlčková, za svobodna Chalupná, se narodila 2. ledna 1934 v Praze jako nejmladší ze čtyř dcer. Jako novorozence si ji rodiče spolu se třemi sestrami přivezli do domu číslo 67 na Bílé Hoře, kde jim rodina Vlčková pronajala byt.

Její maminka neměla od 15 let pravou ruku, a i přes tento handicap své dcery vychovala sama, neboť je tatínek opustil, když byl Františce jeden rok. Jedinou pomocnicí jí byla právě paní Vlčková, která nebyla příbuzná, ale Františka na ní ráda vzpomíná a byla pro její maminku velkou oporou, když bývala Františka v dětství často nemocná.

V roce 1938 se přestěhovali do Zličína a Františka zde začala chodit do obecné školy. V roce 1944 pak udělala zkoušky na Masarykovu měšťanskou školu v Ruzyni (po válce Masarykova střední škola v Ruzyni). Školu zabrali Němci a žáky rozstrkali po hospodách. Paní Františka tedy svůj první školní rok na této škole strávila v hospodě na Bílé Hoře. Zažili tu nehostinné prostředí spojené se zimou i s leteckými nálety na konci války. Jako děti to však tolik nevnímaly, prožívaly obyčejné dětské radosti a návrat do školy byl pro ně úžasný. Učitelé, v čele s třídním učitelem Jaroslavem Chalupou, se jim velmi věnovali a vedli je k zájmu o vzdělání, tak i k vzájemné pomoci. K tomu patřil i patronát nad jedním z dětí (Jiří Pitín), které přežilo vyhlazení Lidic. Děvčata z Ruzyňské školy mu nejen pomáhala, ale i nahrazovala sestru, o kterou přišel ve vyhlazovacím Táboře v Chelmnu.

I přes přání stát se paní učitelkou musela nastoupit dle úředního rozhodnutí v roce 1949 na učňovskou školu, obor elektromechanik v ČKD Praha Vysočany. Školu však navštěvovala pouze jeden rok, neboť díky úrazu zjistila, že je alergická na měď a nemůže s ní tedy pracovat. V květnu 1950 byla tedy převedena do závodní školy práce a zařazena do oddělení administrativy, kde získala největší praxi pod přísnou podnikovou sekretářkou ředitele Emilií Vávrovou.

Paní Františka se vdala v roce 1954 za Otou Vlčka a do ČKD Kolbenka se již nevrátila, protože to bylo od rodiny moc daleko a nezvládala již dojíždění. S Otou si pořídila dvě děti, dceru a syna. Žili spolu s celou širší rodinou v jednom domě. Františka pracovala na místním úřadě na Zličíně. Od mládí se věnovala hudbě ve sboru a vystupovala i v divadelním souboru. I přes veškeré její aktivity pro obec, jako byly kulturní akce, tábory pro děti a péče o svou vlastní rodinu, si v letech 1962-1965 dodělala dálkově při zaměstnání střední ekonomickou školu.

Od smrti manžela Oty žije Františka v domě s pečovatelskou službou v Praze na Zličíně. Navštěvuje ji zde její rodina, děti, vnoučata, pravnoučata, ale i přátelé. Společnost jí také dělá kamarádka Vlasta Sládková, spolužačka z ruzyňské školy.